

Arrest

nr. 110 858 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HEIRMAN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. M. R. {...}, bent een achttien- à negentienjarige Afghaanse jongeman van Pashtou-origine. U bent geboren in de stad Kaboel. U ging naar school tot de vierde graad. Na de dood van uw vader woonde u samen met uw moeder, uw broer en twee zussen in Kaboel.

De problemen, die leidden tot uw vlucht uit Afghanistan, vinden hun oorsprong in de provincie Helmand twintig à vijfentwintig jaar geleden. Rond die tijd werd er een huwelijk gearrangeerd voor uw vader met zijn nicht. Het ging om de dochter van de broer van de vrouw van uw grootvader. Uw vader had dit meisje niet graag en vluchtte weg uit de provincie Helmand naar Kaboel. De broers van het meisje aan wie hij beloofd was, konden dit niet verkroppen en waren uit op wraak. Via uw grootvader werd uw vader verwittigd dat als ze hem zouden vinden hij vermoord zou worden. Uw vader leefde vijf à zes jaar ondergedoken in Kaboel. Na vijf à zes jaar werden de neven van uw vader op de hoogte

gebracht van het feit dat uw vader in Kaboel verbleef maar kenden ze zijn precieze woonplaats niet. Uw vader huwde ondertussen met uw moeder en samen kregen ze vier kinderen.

Uw vader had een job als truckchauffeur. Het ging mis voor uw vader toen hij een lading van de stad Herat naar de stad Kandahar moest rijden. In de provincie Kandahar werd het konvooi waar hij deel van uitmaakte aangevallen door de taliban en verloor uw vader het leven. Uw moeder kwam alleen te staan. Jullie kregen het financieel moeilijk.

Twee jaar voor uw vader overleed, kwam ook een einde aan het leven van uw grootvader. Het huis waarin uw grootvader leefde en waar uw vader, als enige zoon, bijgevolg recht op had, werd ingepalmd door de broers van het meisje aan wie uw vader destijds werd uitgehuwelijkt. Uw vader had graag de documenten en de eigendom van dit huis opgeëist maar durfde zich niet in Helmand te vertonen uit vrees om vermoord te worden door zijn neven. Ook de autoriteiten konden geen hulp bieden. Toen jullie na de dood van uw vader te kampen kregen met financiële problemen vatte uw moeder het idee op om naar Helmand te trekken en de problemen met de neven van uw vader uit te praten. Uw moeder bediscussieerde het plan met de zus van uw vader, die in Helmand woonde en getrouwd was met een taliban-lid die nauwe contacten onderhield met de neven van uw vader. Uw tante raadde haar het idee ten stelligste af maar uw moeder zette door. Ze wou de situatie in Helmand met eigen ogen zien. Jullie trokken naar de provincie Helmand waar jullie werden opgewacht door de zoon van uw tante. Meteen na jullie aankomst hadden jullie opgemerkt dat de situatie in Helmand verschillen vertoont met die van in Kaboel en dat de mensen zich anders gedragen. Na het eten vroeg de tante wat jullie daar deden en voor welke reden. Ze zei ook dat jullie niet hadden mogen komen omdat ze vreest dat de neven van uw vader jullie zouden vermoorden. Uw moeder besliste hierop om terug te keren naar Kaboel. Tien dagen na jullie trip naar Helmand kwamen de neven jullie opzoeken in jullie huis in Kaboel. U vermoedt dat ze jullie woonplaats te weten kwamen via uw tante die onder druk werd gezet door haar man en de neven om jullie adres door te geven. Uw moeder was juist brood gaan kopen toen ze de neven van uw vader in de straat zag mensen aanspreken alsof ze op zoek waren naar jullie. Uw moeder verstopte jullie in het huis. Toen de neven binnenkwamen, bedreigden ze uw moeder dat als ze nog éénmaal naar Helmand zou komen ze haar zouden vermoorden. Ook u en uw broer werden met de dood bedreigd. Ze gingen nog op zoek naar u en uw broer in het huis maar konden jullie niet vinden. Toen uw moeder dreigde de buren en de politie te verwittigen, vertrokken uw neven met de belofte terug te komen. Tien dagen na dit incident verhuisde uw familie naar een andere straat. De neven van uw vader kwamen nog een tweede keer naar het oude adres. U had de buren verwittigd geen informatie te geven aan hen over uw nieuwe verblijfplaats. Twee à drie maanden later verliet u het land samen met uw broer. Uw moeder en uw twee zussen vluchten zes à acht maanden later naar Iran.

U ontvluchtte Afghanistan samen met uw broer rond april 2011. U speelde uw broer kwijt in Griekenland en kwam alleen aan in België op 14 oktober 2011 waar u op 17 oktober 2011 asiel aanvraag. U vermoedt dat uw broer zich momenteel in Oostenrijk bevindt en daar asiel heeft aangevraagd.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de neven van uw vader. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's en een document over uw vaders werk voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst moet er worden opgemerkt dat uw versie van de feiten tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op cruciale feiten verschilt van de versie die u weergeeft tijdens het gehoor op het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ dat uw familie verhuisd was naar de provincie Helmand en dat u éénmaal verhuisd, vernam dat de neven van uw vader het plan hadden jullie te vermoorden om zo het huis van uw grootvader in bezit te nemen (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat de neven van uw vader het huis inpalmden na de dood van uw grootvader (CGVS p. 10). Als men er rekening mee houdt dat uw grootvader twee jaar voor uw vader stierf (CGVS p. 10) en het ongeveer zes à zes en een half jaar geleden is dat uw vader werd gedood (CGVS p. 5), kan men niet anders dan tot de conclusie komen dat de neven van uw vader al ongeveer acht jaar het huis in hun bezit hadden. Bij de ene versie vertrekt u dus naar Helmand terwijl het huis nog vacant is terwijl bij de andere versie de neven van uw vader het huis al minstens acht jaar bewoonden.

Een tweede tegenstelling in uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS is de oorzaak van de vijandschap tussen uw vader en zijn neven. Daar waar u bij de DVZ verklaarde dat de neven van uw vader uw vader wilden rekruteren bij de taliban en hij geweigerd had (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5), roept u op het CGVS een misgelopen gearrangeerd huwelijk met de zus van die neven in om hun rivaliteit te verklaren (CGVS p. 6 en 7). Het contrast tussen deze twee versies is te groot om nog geloof te kunnen hechten aan één van beide. Bij de versie van de DVZ willen de neven van uw vader eigenlijk gebruik maken van uw vader zijn diensten terwijl de versie op het CGVS duidelijk maakt dat de neven van uw vader op wraak uit zijn.

Daarnaast zitten ook in uw versie van op het CGVS enkele feiten die weinig geloofwaardig zijn.

U verklaarde dat uw grootvader zonder medeweten van uw vader een huwelijk gearrangeerd had met zijn nicht. (CGVS p. 6, 7 en 15). Omdat uw vader het niet zag zitten dit meisje te huwen, vluchtte hij naar de stad Kaboel (CGVS p. 6 en 7) en wilden uw neven uw man vermoorden (CGVS p. 8). De neven van uw vader konden echter niets tegen uw vader ondernemen aangezien hij in Kaboel zat ondergedoken (CGVS p. 6 en 7). In deze omstandigheden is het dan ook weinig geloofwaardig dat de neven van uw vader niets ondernamen tegen uw grootvader. Hij was immers degene die verantwoordelijk was voor zijn zoon en het gearrangeerde huwelijk met hun zus en tegelijkertijd het enige middel om uw vader op te sporen. Als u gevraagd wordt of uw grootvader ooit bedreigd werd door de neven van uw vader, antwoordt u dat ze hem niet persoonlijk bedreigden maar via hem uw vader bedreigden (CGVS p. 10) en ze uw grootvader gebruikten om uw vader te overtuigen toch met het meisje te trouwen (CGVS p. 15). Zelfs als uw grootvader zou geveinsd hebben dat hij de verblijfplaats van uw vader niet kende en de neven van uw vader dit geloofden dan nog is het weinig waarschijnlijk dat uw grootvader er zo goedkoop vanaf komt gelet op het feit hij verantwoordelijkheid draagt voor de mislukking van het huwelijk.

Vervolgens is het weinig geloofwaardig dat een alleenstaande vrouw samen met haar kroost naar een voor haar onbekende provincie trekt om een huis op te eisen van de familie van haar overleden man die dan toevallig ook nog bij de taliban horen (CGVS p. 10) en al minstens acht jaar in dat huis verblijven (CGVS p. 5 en 10). U verklaarde wel dat uw moeder de 'problemen wou oplossen' (CGVS p. 11) en dat jullie daarna wel gingen zien wat te doen met het huis (CGVS p. 14) maar op de keeper beschouwd waren jullie aan deze onderneming begonnen omwille van het huis (CGVS p. 14) en zo werd het ook door iedereen gepercipieerd (CGVS p. 4 en 12). U begon dus aan deze onderneming met de wetenschap dat de neven van uw vader al twintig tot vijfentwintig jaar lang uw vader wilden vermoorden (CGVS p. 4) en uw vader zelfs niet naar de begrafenis van zijn grootvader durfde gaan uit schrik (CGVS p. 10). In deze omstandigheden is het dan ook weinig geloofwaardig dat uw moeder, een alleenstaande vrouw, zelfs maar tracht om een dialoog met de neven van uw vader op te starten. Het was immers uw moeder die huwde met uw vader in plaats van hun zus. In Afghaanse context is het zo weinig plausibel dat jullie hadden verwacht dat de neven van uw vader de vrouw, die de plaats had ingenomen van hun zus, met open armen zou ontvangen dat uw verklaringen daaromtrent ongeloofwaardig geacht worden.

Bovendien is de reactie van zowel uw tante als uw moeder als ze elkaar ontmoeten in Helmand gezien de context weinig logisch. Eerst verklaarde u dat uw tante zei dat als jullie gekomen waren voor het huis dat jullie onmiddellijk moesten vertrekken omdat jullie leven in gevaar was (CGVS p. 4) en ze jullie vroeg waarom jullie zijn gekomen en voor welke reden (CGVS p. 11). Dit lijkt een vreemde en overbodige reactie als uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder voor haar reis naar Helmand uw tante via de telefoon advies had gevraagd over de slaagkansen van haar idee om de problemen te komen uit praten (CGVS p. 11). Uw tante had jullie toen reeds verwittigd dat naar Helmand komen geen oplossing zou bieden voor de problemen. Het is dan ook opmerkelijk dat éénmaal jullie aankomen de tante nog zou moeten verifiëren wat jullie daar precies komen doen. Deze vaststelling onderstreept bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook de reactie van uw moeder is op zijn minst gezegd vreemd te noemen. Uw tante had reeds over de telefoon verwittigd dat een bezoek aan Helmand niets zou oplossen (CGVS p. 11). Uw moeder zette toch door omdat ze de situatie met eigen ogen wou zien (CGVS p. 11). Toen uw tante alles uitlegde, zag uw moeder in dat het beter was om te vertrekken (CGVS p. 11). Als u wordt voorgehouden dat uw tante reeds via de telefoon had afgeraden om naar Helmand te komen maar uw moeder haar zin toch doordreef en dat éénmaal aangekomen in Helmand uw tante nogmaals afraadde om door te gaan met haar plan om de 'problemen op te lossen' uw moeder plots wel beseft dat het beter is naar Kaboel terug te keren, antwoordt u dat uw moeder van gedacht veranderde omdat de situatie in Helmand anders was dan die in Kaboel (CGVS p. 12). U preciseert dit door te zeggen dat de mensen en hun gedrag in Helmand anders waren (CGVS p. 11). Met andere woorden u kon leven in de nabijheid van de neven van uw vader die uw vader wilden vermoorden en meer dan waarschijnlijk ook jullie naar het leven zouden staan maar het feit dat de mensen zich wat anders gedroegen dan in Kaboel was voldoende om van jullie plan zich in Helmand te vestigen af te zien. Het hoeft weinig betoog dat de ernst en de geloofwaardigheid van jullie vrees ook hierdoor aangetast wordt.

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat het enigszins geloofwaardig zou zijn dat jullie zich wenden naar de familie van uw vader in Helmand, moesten jullie zich met de rug tegen de muur bevonden hebben. Zowel op de DVZ (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) als op het CGVS (CGVS p. 5) haalt u financiële problemen aan die jullie ertoe aanzetten om zich tot Helmand en al zijn bijhorende problemen te wenden. Als jullie dus echt met het water tot aan de lippen stonden, valt er iets voor te zeggen dat jullie zouden proberen iets te rapen in Helmand en alle bijkomende problemen erbij zouden nemen. Vreemd genoeg was dit niet het geval. Tegen het eind van het gehoor verklaart u zelfs letterlijk ze ging naar daar om te zien of ze het huis kon krijgen van de regering of iemand die haar kon helpen. Als ze niet slaagde voor haar doet het er niet toe, ze zou gewoon terugkeren naar Kaboel om daar te wonen (CGVS p. 14). Even later bevestigt u nogmaals dat als jullie onderneming in Helmand mislukte dit geen probleem was aangezien jullie jullie leven in Kaboel zonder problemen konden oppikken (CGVS p. 15 en 16). Als jullie geen dwingende reden, zoals extreme armoede, hadden om naar Helmand te gaan, is het dan ook weinig aannemelijk dat jullie überhaupt aan deze levensgevaarlijke onderneming zouden beginnen. Zeker niet als men rekening houdt met uw verklaring dat uw moeder zelfs dacht dat jullie de tocht naar Helmand niet zouden overleven (CGVS p. 15). Deze observatie onderstreept nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De vaststelling dat uw verklaringen bij de DVZ op cruciale feiten afwijken van uw verklaringen bij het CGVS, uw grootvader als verantwoordelijke voor uw vader niet wordt lastiggevallen door uw vervolgers, samen met de weinig aannemelijke reacties van uw tante en moeder en het feit dat het weinig geloofwaardig is dat een alleenstaande vrouw aan zo'n risicovolle onderneming begint terwijl ze eigenlijk gewoon haar leven in Kaboel kan verderzetten, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara's en het document van uw vaders werk bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van

het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, evenals de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet

in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift vooreerst dat het niet klopt dat haar versie van de feiten tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op cruciale punten verschilt met dat bij het commissariaat-generaal wat betreft de niet-bewoning van het huis van de grootvader. Het gezin van de verzoekende partij heeft volgens haar steeds in Kaboel gewoond en kon niet naar Helmand, gezien de spanningen met de neven. Doorheen haar hele relaas haalt de verzoekende partij consistent aan dat de neven het huis pas innamen na de dood van de grootvader. Indien het commissariaat-generaal de verklaringen van de verzoekende partij verkeerd zou hebben begrepen of haar verklaringen niet altijd even duidelijk zouden zijn wijst de verzoekende partij op het feit dat administratieve beslissingen en problemen van miscommunicatie onvermijdelijk zijn indien gebruik wordt gemaakt van indirecte communicatie via een tolk. Deze misverstanden kunnen de verzoekende partij niet worden aangerekend.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat uit de gehoorverslagen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, die zich allebei in het administratief dossier bevinden, blijkt dat ze beide door de verzoekende partij werden ondertekend, dat een tolk Dari werd gebruikt en dat verzoekende partij op geen enkel moment te kennen heeft gegeven dat er communicatieproblemen waren tussen haar en de tolk (administratief dossier, stukken 3 en 9). Het argument van de verzoekende partij dat eventuele verschillen in haar verklaringen tussen beide gehoren te wijten zijn aan communicatieproblemen kan dan ook niet overtuigen.

Na nazicht van het administratief dossier blijken er inderdaad ernstige verschillen te zijn tussen het relaas van de verzoekende partij aangaande de bewoning van het huis van de grootvader, bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, blijkt uit lezing van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende: *“Wij verhuisden begin vorig jaar naar Helmand, in Afghanistan. We vernamen dezelfde avond dat we verhuisd waren dat onze neven (behorende tot de Taliban) het plan hadden ons te vermoorden. Ze wilden ons huis in bezit nemen.* (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 9, p. 3). Geheel in tegenstrijd met deze verklaringen stelt verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de neven in het huis in Helmand woonden en daar ingetrokken waren nadat de grootvader van verzoekende partij was overleden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 10). Door thans in het verzoekschrift één versie van de feiten te herhalen en de andere versie van de feiten te ontkennen, slaagt verzoekende partij er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Het desbetreffend motief in de bestreden beslissing wordt niet weerlegd.

2.6. Verzoekende partij betoogt voorts dat het commissariaat-generaal stelt dat het relaas niet plausibel zou zijn louter en alleen om de reden dat er een schijnbare tegenstelling is tussen de verklaringen van de verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal in verband met de oorzaak van de problemen. Tijdens het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij inderdaad verwezen naar de weigering van haar vader om toe te treden tot de taliban als een reden die bepaalde spanningen met zich meebracht. Voor het commissariaat-generaal verwees zij naar de weigering van de vader om uitgehuwelijkt te worden aan de dochter van de zus van de grootvader als mogelijke oorzaak van de problemen. Hieruit besluiten dat het verhaal van de verzoekende partij niet plausibel zou zijn raakt volgens haar kant noch wal. De ene oorzaak sluit de andere namelijk niet uit.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij evenwel een medewerkingsplicht heeft. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn

asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle vervolgingsfeiten die aanleiding gaven tot zijn vlucht van bij het begin meedeelt aan de asielinstanties. De vaststelling dat verzoekende partij nalaat tijdens het eerste gehoor te vertellen dat de oorzaak van de vijandschap tussen haar vader en diens neven te wijten is aan een misgelopen gearrangeerd huwelijk doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Verzoekende partij heeft tijdens de verschillende gehoren duidelijk twee verschillende redenen opgegeven als basis voor haar problemen. Het is niet omdat beide redenen elkaar niet uitsluiten of nog, dat het verhaal naar voren gebracht bij het Commissariaat-generaal volgens verzoekende partij consistent is, dat dit de geloofwaardigheid van het relaas herstelt. Het geven van een andere oorzaak van de beweerde problemen in het land van herkomst tijdens de twee verschillende gehoren tast de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij ernstig aan.

2.7. Wat betreft de ongeloofwaardigheid van het feit dat de neven niets ondernamen tegen de grootvader van de verzoekende partij stelt zij dat zij steeds heeft toegegeven dat er druk werd uitgeoefend op de grootvader om te vertellen waar haar vader was ondergedoken. Haar grootvader heeft steeds de druk kunnen afhouden en heeft nooit verteld waar zijn zoon was ondergedoken, omdat dit nodig was om de fysieke integriteit van zijn zoon te beschermen. Het argument van het commissariaat-generaal dat het ongeloofwaardig is dat de neven de grootvader niet onder zwaardere druk hebben gezet, is onjuist. Het gaat volgens de verzoekende partij enkel over de fysieke integriteit van de vader, en vooral die van de verzoekende partij zelf. Haar vader leefde jarenlang met de gegronde vrees dat de neven hem zouden kunnen vermoorden. De neven hebben nu sinds enkele jaren hun vizier op de andere leden van het gezin gericht en dus ook op de verzoekende partij. Het feit dat de grootvader zelf nooit fysiek werd aangepakt kan dan ook niet dienen als argument om te beweren dat het verhaal van de verzoekende partij fout zou zijn. Bovendien ziet het commissariaat-generaal over het hoofd dat de grootvader in kwestie ook de grootvader is van de neven langs moederskant. Het valt dan ook niet te verwonderen dat zij niets ondernamen tegen hun grootvader.

Het argument van de bestreden beslissing, namelijk: *“Als u gevraagd wordt of uw grootvader ooit bedreigd werd door de neven van uw vader, antwoordt u dat ze hem niet persoonlijk bedreigden maar via hem uw vader bedreigden (CGVS p. 10) en ze uw grootvader gebruikten om uw vader te overtuigen toch met het meisje te trouwen (CGVS p. 15). Zelfs als uw grootvader zou geveinsd hebben dat hij de verblijfplaats van uw vader niet kende en de neven van uw vader dit geloofden dan nog is het weinig waarschijnlijk dat uw grootvader er zo goedkoop vanaf komt gelet op het feit hij verantwoordelijkheid draagt voor de mislukking van het huwelijk”* wordt met deze uitleg van de verzoekende partij niet weerlegd. De verzoekende partij geeft immers geen aannemelijke uitleg voor het feit dat de verantwoordelijkheid voor het mislukken van het huwelijk ook bij de grootvader zou liggen. Het is geenszins geloofwaardig dat, indien de neven dermate zwaar tilden aan de mislukking van het gearrangeerd huwelijk dat zij de vader van verzoekende partij wilden vermoorden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 8), zij de grootvader zelf niet viseerden terwijl deze geacht kan worden verantwoordelijk te zijn voor zijn zoon en het gearrangeerd huwelijk – verzoekende partij verklaarde immers dat de grootvader het huwelijk arrangeerde en dat de neven boos waren op de grootvader omwille van het mislukken van het huwelijk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 15) – en hij tevens de persoon is van wie de neven konden vermoeden dat deze de schuilplaats kent van zijn zoon. Verzoekende partij verklaarde dienaangaande slechts dat de grootvader geen relatie had met de neven en dat ze hem niet persoonlijk bedreigden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 9-10). Wanneer de neven van de verzoekende partij een dergelijk diepe haat koesterden ten aanzien van diens vader dat zij zo ver wilden gaan hem te vermoorden, dan strookt hun gelaten houding ten aanzien van de grootvader– op wie de neven blijkens de verklaringen van verzoekende partij ook kwaad waren – geenszins met die haat. Het argument dat de grootvader familie is om te verantwoorden dat hijzelf niet geveinsd werd, gaat hoegenaamd niet op. Immers is ook de vader van de verzoekende partij familie van de neven, die dan wel zou geveinsd worden. Verzoekende partij haar uitleg raakt kant noch wel. De vastgestelde ongeloofwaardigheid wordt niet hersteld.

2.8. Volgens de verzoekende partij is ook het motief dat het zeer onwaarschijnlijk is dat een alleenstaande vrouw samen met haar kroost naar een voor haar onbekende provincie zou trekken om een

huis op te eisen van de familie van haar overleden man foutief. Het commissariaat-generaal baseert zich op niets om dit te beweren. Uit het verhaal van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat de moeder steeds het beste voor het gezin wou. De moeder zat na de dood van vader in een financieel bijzonder penibele situatie en wou kijken of er iets kon gedaan worden om het huis te krijgen. Per slot van rekening moest dit huis toekomen aan haar man en wegens diens overlijden aan zijn zoon, dus aan de verzoekende partij. Het zou de financiële problemen van het gezin grotendeels oplossen mocht de moeder enige resultaten kunnen bereiken met betrekking tot het huis. Het commissariaat-generaal probeert via loze beweringen de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekende partij te ondermijnen.

De Raad wijst erop dat de verklaringen van een asielzoeker geloofwaardig moeten zijn. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt is het, gelet op de verklaringen van de verzoekende partij dat zelfs haar eigen vader ondergedoken leefde en een diepe angst had voor de neven, geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij haar moeder, een vrouw, in dergelijke wetenschap en rekening houdende met de Afghaanse context wel de moed zou hebben en zou trachten op eigen houtje het huis dat al jarenlang bezet werd door de neven te gaan teruggeisen, dit te meer nu zij zelf – blijkens verzoekende partij haar verklaringen – voor haar leven en dat van haar kinderen vreesde wanneer ze dit plan zou uitvoeren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 15). Dit houdt geen steek. Verzoekende partij tracht deze werkwijze van haar moeder te verantwoorden door te wijzen op financiële problemen, doch zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt, kan dit niet overtuigen gelet op de verklaringen van de verzoekende partij dat, indien ze het huis niet zouden terugkrijgen, ze gewoon naar Kaboel zouden teruggaan om daar zonder problemen hun leven verder op te pikken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 15-16). Verzoekende partij verklaarde trouwens ook dat zij in Kaboel werkte na de dood van haar vader, zowel in constructie als verkoop van goederen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p.5) zodat extreme armoede geen verantwoording is voor het aanvangen van dergelijk levensgevaarlijke missie zoals verzoekende partij voorhoudt. Samen met de commissaris-generaal acht de Raad dergelijk relaas volledig ongeloofwaardig.

2.9. Wat betreft de reactie van de tante bij de ontmoeting van de moeder in Helmand stelt de verzoekende partij dat deze reactie te begrijpen was. Zij had namelijk verschillende keren aangegeven dat het af te raden was om langs te komen. Doordat de moeder dit toch deed, was de tante verrast.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat haar moeder met haar tante voor hun komst naar Helmand had getelefoneerd met de mededeling dat zij naar Helmand kwam om het probleem met de neven op te lossen. De tante heeft op dat ogenblik geantwoord dat het geen positief resultaat zou hebben doch de moeder stelde dat zij het toch wou proberen, reisde dan met haar kinderen af naar Helmand waar zij werden opgepikt door de zoon van de tante. In die optiek is het volstrekt onlogisch dat de tante – eenmaal bij aankomst – nog zou informeren naar de reden van hun komst (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 11) en dus verrast zou zijn, nu dit al was doorgesproken met de tante zoals blijkt uit voorgaande. Het relaas zoals naar voren gebracht door de verzoekende partij is dan ook niet consistent zodat dit terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

2.10. Wat betreft het motief dat de verzoekende partij *“kon leven in de nabijheid van de neven van uw vader die uw vader wilden vermoorden en meer dan waarschijnlijk ook jullie naar het leven zouden staan maar het feit dat de mensen zich wat anders gedroegen dan in Kaboel was voldoende om van jullie plan zich in Helmand te vestigen af te zien”* stelt de verzoekende partij dat zij en haar vader nooit samen met de neven hebben samengeleefd, ook niet in Helmand. Toch wordt dit volgens haar keer op keer foutief en geheel onterecht aangehaald door het commissariaat-generaal.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij het desbetreffende motief in de bestreden beslissing verkeerd begrijpt en haar uitleg derhalve niet dienstig is. Immers wil de commissaris-generaal met dit motief niet stellen dat verzoekende partij en haar vader reeds met de neven hebben samengeleefd, maar wil hij hiermee enkel duiden dat de reden waarom de verzoekende partij uiteindelijk terugkeerde naar Kaboel enkel te vinden was in het feit dat de mensen in Helmand zich wat *‘anders’* gedroegen dan in Kaboel, dit terwijl het logischer zou zijn dat de reden van terugkeer naar Kaboel eerder zou liggen in de angst voor de neven die hen naar het leven stonden. De vaststelling dat verzoekende partij in dat licht een dergelijk triviale reden als *‘de mensen gedragen zich wat anders dan in Kaboel’* aanhaalt maakt het asielrelaas verder ongeloofwaardig.

2.11. Tot slot haalt het commissariaat-generaal volgens de verzoekende partij onterecht uit naar het feit dat de verzoekende partij probeerde een oplossing te zoeken voor hun problemen door te kijken of ze enig resultaat konden bereiken met betrekking tot het huis in Helmand. Het feit dat de familie uit pure noodzaak naar Helmand trok verklaart net de ernst van de moeilijkheden van de familie. Het commissariaat-generaal ziet hierbij ook over het hoofd dat er nog andere familieleden in Helmand aanwezig waren, zoals de tante, die het gezin mogelijk konden helpen.

De Raad wijst evenwel op zijn bespreking onder punt 2.8. waaruit blijkt dat er geen extreme noodzaak bestond voor de verzoekende partij om een dergelijk levensgevaarlijke missie als terugkeer naar Helmand te verantwoorden. Verzoekende partij herhaalt slechts dat het wel levensnoodzakelijk was, doch slaagt er hiermee niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing desbetreffend te weerleggen. Waar verzoekende partij meent dat de terugkeer evenzeer te verantwoorden was door de aanwezigheid van de tante die het gezin mogelijk kon helpen, gaat zij zelf voorbij aan haar eigen verklaringen dat de tante hen juist had afgeraden te komen. Met haar betoog maakt verzoekende partij haar relaas nog minder consistent dan het al was. Verzoekende partij kan dan ook geenszins overtuigen.

2.12. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.13. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens de verzoekende partij toont het feitenrelaas wel degelijk aan dat zij zich in groot gevaar bevindt. Gelet op de duidelijk link die bestaat tussen de neven en de taliban, wat overigens niet wordt betwist, heeft dit tot gevolg dat er een gegronde vrees bestaat voor de verzoekende partij om te worden vervolgd bij haar terugkeer. Het feit dat de neven afkomstig zijn uit Helmand ondersteunt dit des te meer, omdat het algemeen bekend is dat de taliban in Helmand nog steeds stevig verankerd is. Hierdoor kan het niet aannemelijk worden gemaakt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan geen risico zou lopen op enig gevaar. Het risico dat de neven, eens zij te weten komen dat de verzoekende partij teruggekeerd is, haar opzoeken, verwonden, en zelfs vermoorden, is daarom gegronnd en realistisch. Ook al blijkt uit de rapporten van het UNHCR dat de veiligheidssituatie in Afghanistan de laatste jaren verbeterd is, wil dit nog niet zeggen dat er geen gegronde vrees voor het behoud van haar leven kan bestaan in hoofde van de verzoekende partij. Daarnaast dient ook gewezen te worden op het feit dat de overheid nog steeds geen afdoende bescherming kan bieden tegen het geweld dat de taliban veroorzaakt. De voorwaarden van artikel 57/7ter, a en b van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. De verzoekende partij heeft de bewijsstukken voorgelegd waarover zij beschikt, en dit wordt niet betwist. Bovendien zijn alle elementen die de verzoekende partij aanhaalt samenhangend en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant voor de aanvraag van de verzoekende partij. Ook de voorwaarden c en e van voormeld artikel zijn dus voldaan. Bovendien is ook voorwaarde d voldaan, aangezien de verzoekende partij onmiddellijk na haar aankomst in België een asielaanvraag indiende. Bovendien bepaalt de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 dat indien deze voorwaarden cumulatief voldaan zijn de asielaanvraag als geloofwaardig moet worden geacht. Deze hogere norm heeft voorrang op artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het commissariaat-generaal de asielaanvraag geloofwaardig kan achten indien cumulatief aan de voornoemde voorwaarden is voldaan.

2.3. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, haar relaas wel degelijk ongeloofwaardig is, waardoor zij haar beweerde problemen in het land van herkomst niet aannemelijk maakt. Bovendien baseert het commissariaat-generaal zich op uitgebreide, objectieve informatie die afkomstig is van gezaghebbende bronnen om te motiveren dat de verzoekende

partij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De loutere beweringen van de verzoekende partij volstaan niet om deze informatie te weerleggen.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.5. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER